

Gedaagde partij in hoger beroep: Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real

Prejudiciële vraag

Is een uitlegging als vervat in de arresten van de Spaanse Tribunal Supremo nr. 191/2019 van 19 februari 2019, cassatieberoep 5607/2017 (ECLI:ES:TS:2019:580), en nr. 257/2019 van 27 februari 2019, cassatieberoep 5809/2017 (ECLI:ES:TS:2019:663), volgens welke middels een aan richtlijn 2001/40/EG ⁽¹⁾ gegeven uitlegging kan worden geconcludeerd dat een derdelander met een verblijfsvergunning tot langdurig verblijf die een strafbaar feit heeft gepleegd waarvoor een vrijheidsstraf van ten minste één jaar geldt „automatisch” kan en moet worden verwijderd, dus zonder dat zijn persoonlijke, gezins-, sociale of professionele omstandigheden in aanmerking worden genomen, verenigbaar met artikel 12 van richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen van derde landen ⁽²⁾ en met onder meer de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 7 december 2017 (zaak C-636/16 ⁽³⁾) en 8 december 2011 (zaak C-371/08 ⁽⁴⁾)?

⁽¹⁾ Richtlijn van de Raad van 28 mei 2001 betreffende de onderlinge erkenning van besluiten inzake de verwijdering van onderdanen van derde landen (PB 2001, L 149, blz. 34).

⁽²⁾ PB 2004, L 16, blz. 44.

⁽³⁾ Arrest van 7 december 2017, López Pastuzano (C-636/16, EU:C:2017:949).

⁽⁴⁾ Arrest van 8 december 2011, Ziebell (C-371/08, EU:C:2011:809).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Înalta Curte de Casație și Justiție (Roemenië) op 15 juli 2019 – CY, Vereniging „Forumul Judecătorilor din România”/Inspekția Judiciară, Consiliul Superior al Magistraturii, Înalta Curte de Casație și Justiție

(Zaak C-547/19)

(2019/C 372/13)

Procestaal: Roemeens

Verwijzende rechter

Înalta Curte de Casație și Justiție

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: CY, Vereniging „Forumul Judecătorilor din România”

Verwerende partijen: Inspekția Judiciară, Consiliul Superior al Magistraturii, Înalta Curte de Casație și Justiție

Prejudiciële vragen

Moeten artikel 2 en artikel 19, lid 1, van het Verdrag betreffende de Europese Unie en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aldus worden uitgelegd dat zij zich ertegen verzetten dat een grondwettelijk hof (dat volgens het nationale recht geen rechterlijke instantie is) zich uitspreekt over de wijze waarop de hoogste rechterlijke instantie infraconstitutionele wetgeving heeft uitgelegd en toegepast bij de samenstelling van rechtsprekende formaties?